

## **Lezersbijeenkomst Praag, 7-11-2017, deel 1**

### **Spreker: Vladimir Megre**

Heel hartelijk dank voor dit warme welkom.

Ik heb me zo verheugd op deze bijeenkomst. Op een of andere manier had ik het gevoel dat hier, vanuit Praag enkele nieuwe golven zich zullen verspreiden, er een nieuwe impuls zal zijn, zowel in Rusland als Europa en Amerika.

Dat zal gebeuren als ik voldoende tijd heb om alles wat ik me heb voorgenomen ook werkelijk te zeggen. Dus begin ik bij het begin, met een korte weergave van wat er allemaal gebeurd is, zoals ik mij dat herinner.

In Rusland had je de perestrojka. Het begin van vrij ondernemerschap. Jonge ondernemers, met name degenen die geluk hadden, droomden ervan miljonair te worden. Een van deze ondernemers, Megre, huurt enkele koopvaardij schepen, waarmee ze naar het hoge noorden varen. Waarom doet hij dit? Om een bloeiende onderneming op te zetten, om handel te drijven in het hoge noorden, om allerlei soorten pelzen te kopen en om er de producten van onze moderne beschaving naartoe te brengen. Alles verloopt naar wens. Destijds waren er geen cultuurhuizen in de afgelegen noordelijke nederzettingen. Dus kwamen mensen naar de schepen toe, met hun restaurant, bar en discotheek. Mensen uit de wijde omtrek kwamen een kijkje nemen op de schepen. Dat is alweer een tijd geleden. Die Megre was ik. En natuurlijk was ik trots op deze prachtige onderneming.

Na enige tijd ontmoette ik twee oude mannen. Ze vertelden me over een rinkelende den. Een jaar later besloot ik naar die plek terug te gaan om de Siberische den te kappen. Dus organiseerde ik nog een expeditie naar het

noorden. Ditmaal trof ik daar niet deze beide oude mannen, maar een vrouw die daar alleen aan de oever stond, in een gewatteerd jasje, ze had een doek om haar hoofd en rubberlaarzen aan. Op mijn vraag of zij iets van een rinkelende den afwist, antwoordde ze bevestigend, en zei ze dat ze me die inderdaad kon laten zien maar dat we dan wel 25 km de taiga in moesten. Ik ging met haar mee.

Degenen die het boek gelezen hebben, en hier in deze zaal hebben waarschijnlijk de meesten van jullie dit boek gelezen, weten dat ik tijdens een van onze rustpauzes ging zitten, cognac dronk en deze vrouw daar ook van aanbood. Ze zei dat zij niet wilde drinken en zich liever koesterde in de zon. Ze deed haar hoofddoek af, trok haar jasje en haar lange rok uit en ik zag een prachtige vrouw, die nu bij velen in een heleboel landen bekend is, haar naam is Anastasia. Ik zal niet het hele boek navertellen. Ik wil nu, samen met jullie, proberen te kijken wat er sindsdien, ruim 20 jaar geleden, gebeurd is.

Jullie weten allemaal dat ik dankzij Anastasia negen boeken heb geschreven. Daarna ging ik op reis en begon me verder te verdiepen, onderzoek te doen, naar wat ik geschreven had, naar wat ze gezegd had. Waarom begon ik daarmee? Omdat allerlei bekende geestelijk leiders van verschillende geloofsrichtingen, islam en christendom, zich gingen verdiepen in wat ze gelezen hadden. En ook wetenschappers. In de grootste universiteiten van Rusland werden rondetafels georganiseerd, wetenschappelijke conferenties over het verschijnsel Anastasia. En zoals ik in de boeken al beschreven heb, wilde ik, alleen al omdat ik de boeken schreef, omdat zij al die dingen vertelde, omdat ik me erover verbaasde... wilde ik ook voor mezelf verder uitzoeken hoe het zat. Dus ben ik op onderzoek uitgegaan ... en dit is wat het me gebracht heeft.

Dus meelopend met Anastasia kwam ik terecht op de plaats waar ze woont, haar veldje. Het is een prachtige plek, maar er staan geen gebouwen. Ik heb al beschreven dat ze gewoon een slaapplek op het gras uitzoekt, of ze slaapt in een hol. Ze denkt niet na over eten, daar wijdt ze geen gedachten aan, ze denkt niet na over kleding, helemaal niet, en aanvankelijk was dat verbazingwekkend. En je vraagt je af wat een mens dan wél kan doen, als je niet na hoeft te denken over een huis en hoe je dat moet bouwen, wat je moet eten of wat je vandaag moet aantrekken.

Alles wat mij destijds allemaal buitengewoon, magisch leek, bleek naderhand eigenlijk heel gewoon. Eekhoorns die pijnboompitten voor haar verzamelen en aan haar voeten neerleggen. Als ze op haar rug ligt en een bepaald handgebaar maakt, dan pellen de eekhoorns de pijnboompitten en stoppen de pitten in haar mond.

Op de campus van de universiteit van Novosibirsk heb je een heleboel eekhoorns. Zij doen het tegenovergestelde, ze springen tevoorschijn en bedelen om voedsel, en niemand leert ze dat. Vorig jaar was ik weer in Novosibirsk, en de eekhoorns bedelen nog altijd om eten, ze komen bij je op de hand zitten en leren dit ook aan de volgende generatie.

Bij Anastasia leren ze niet om te vragen, maar om te geven aan de mens en dat doen ze al duizenden jaren lang. De oppereekhoorn leert de andere eekhoorns om naar de mens te luisteren en hem van voedsel te voorzien. En ook de beer luistert naar haar. Dat is toch ongelooflijk? Welnu, ik heb het gezien, dat de beer de instructies van een kind opvolgt en bepaalde opdrachten uitvoert. Ook dit bleek de normaalste zaak van de wereld.

Voordat ik hierheen kwam, stuitte ik toevallig, of misschien wel niet toevallig, op een video waar een vrouw aardappelen uitgraaft en waar op het

bed ernaast een jonge beer haar helpt aardappelen uit te graven. De vrouw draait zich om naar de beer en zegt 'rustig aan, jij' tegen het dier. [Beelden zichtbaar in video]. En ik besepte dat alle dieren geschapen zijn om de mens te dienen. Alleen heeft de mens zich van hen afgezonderd en worden het wilde dieren.

En niet alleen kamelen, paarden, ezels, katten, honden en slangen kunnen dienstbaar zijn aan de mens. Op internet kun je zien dat in Afrika een boa constrictor vriendschap heeft gesloten met een jongetje. De boa werd weggehaald, werd weer uitgezet in de jungle, maar de boa kwam naar de jongen terug. En nu zijn ze vriendjes. De jongen slaapt op de boa: want de boa is koud en het is heet in de jungle. [Beelden zichtbaar in video]. Ik kan er ook nog aan toevoegen dat in de oudheid bij de Slavische volkeren, bij ons allemaal, koeien werden uitgezocht met behulp van een slang die in de stal bivakkeerde.

Nu ik vanuit dit perspectief naar Anastasia's situatie keek, viel alles op zijn plek. Anastasia's veldje is haar territorium. De dieren, de wolf, de beer, de eekhoorns, alle dieren die daar leven, beschouwen haar als de leider van het roedel. En belangrijker nog, voor de dieren is het de grootste beloning wanneer zij hen bij zich roept. Als zij een dier aanhaalt, is een dier in een toestand van volkomen gelukzaligheid. Of het nu een beer is, een wolf, het meest wilde dier gaat letterlijk op de grond liggen, onmiddellijk, met de poten in de lucht, en beweegt zijn kop dankbaar heen en weer. Als er dieren van een ander territorium naar haar toe komen, dan horen ze niet bij Anastasia. Maar een hond in een gezin kan je vergelijken met de wolf, hij kwispelt ook met zijn staart en rent zijn baasje tegemoet.

In wezen is Anastasia anders dan de mensen die we om ons heen zien. Ze is een hele mooie vrouw. Als je bij haar bent voel je de aanwezigheid van een of andere enorme energie in haar lichaam. Wij zijn gewend aan beel-

den van taigabewoners en kluizenaars die altijd wat ingedoken lopen, of met onverzorgde nagels, maar zij is volmaakt. Ze heeft slanke handen. En nog iets: wanneer zij iets zegt, kan je zien wat ze vertelt, er speelt zich als het ware een hologram voor je af. Als een hologram. Het maakt niet uit waar ze over praat, over de oudheid, over iets wat zich vijf of tienduizend jaar geleden afspeelde of over iets wat nu bij ons gebeurt. En ze spreekt in zo'n taal, herschikt de woorden zodanig dat wat ze zegt nog jarenlang in je geheugen gegrift staat. Zelfs als iemand een slecht geheugen heeft, zoals ik. Ik kan je iets voorlezen uit de boeken maar ik zou je de inhoud van alle negen boeken ook uit mijn hoofd kunnen voordragen. Maak je geen zorgen, dat ga ik niet doen.

Maar ik zal je over mijn favoriete passages vertellen. Hoe komt het eigenlijk dat critici over *Schepping* zeggen: dat 'Megre een primitief soort taalgebruik bezigt, dat hij alleen maar voor de eenvoudige mensen schrijft en geen echte schrijver is, hij is onbevattelijk.' Ik was gekwetst en vertelde dit aan Anastasia. Ze begon te lachen en zei: ik spreek de taal waarmee het allereerst voor jouw vrienden, de ondernemers, duidelijk is. Maar ik kan je ook nog iets anders laten zien. En vervolgens droeg ze in één adem het boek 'Schepping' voor. Ze schilderde, ze declameerde uit haar hoofd de hele eerste monoloog, en gewoon bovendien. \*)

Zij sprak als eerste over de gevoelens van God. Nergens in de literatuur, niet in de kunsten noch in de kerkelijke literatuur, wordt gesproken over de gevoelens van God. Ze begon haar verhaal met de schepping van de Aarde en de mens, niet vanuit het perspectief van de materie maar vanuit het gezichtspunt van de zintuiglijke waarnemingen. Nu ze dat deed, noemden wetenschappers het metafysica.

Dit boek kan onmogelijk helemaal accuraat in andere talen worden vertaald, al doen vertalers hun best en zal misschien ooit iemand dit wel kunnen. Als ik het lees, geniet ik van het fabuleuze plaatje dat ze schildert, over liefde, over God. Ik vind het dus prachtig, wanneer ...

[Megre citeert vanaf hier uit zijn hoofd een lange passage uit deel 4 'De eerste ontmoeting; we hebben de betreffende passage letterlijk uit het boek overgenomen]

'Van een heuveltje, over het in dauw gewassen gras, liep op deze feestelijke dag in de eerste stralen van de ochtendzon de maagd naar Adam toe. Haar tred gracieus, haar postuur slank, de rondingen van haar lichaam vloeiend en teer, en in de tinten van haar huid de weerschijn van de Goddelijke dageraad. Dichter- en dichterbij kwam ze. Hier was ze! Voor de in het gras liggende Adam bleef de maagd staan.

Een zacht briesje beroerde haar gouden lokken, onthulde haar voorhoofd. Het Universum hield de adem in. O, haar gelaat – hoe prachtig is jouw schepping, God!

Liggend in het gras keek Adam even op naar de maagd die vlak naast hem was komen staan. Hij gaapte, draaide zich om en liet zijn oogleden zakken.

In gedachten redeneerde hij lusteloos over de nieuwe creatie van God: nou, daar is het dan, alweer een scheppingswerk is naar me toegekomen. Er is niks nieuws aan, behalve dat het op mijzelf lijkt. De kniegewrichten van paarden zijn een stuk flexibeler en sterker. En bij een luipaard is de huid veel helderder en vrolijker van kleur. Bovendien is deze onuitgenodigd naar mij toe gekomen terwijl ik juist van plan was vandaag de mieren een nieuwe bestemming te geven.

Na een poosje bij Adam te hebben gestaan, liep Eva naar een inham van de rivier, hurkte bij een aantal struiken neer en ontdekte haar weerspiegeling in het kalme water.

De universele entiteiten begonnen te murmureren, hun gedachten vloeiden samen tot één geheel: "Twee volmaakte creaties zijn niet in staat

gebleken waardering voor elkaar te vinden. Er is geen volmaaktheid in Gods schepping.”

Alleen de energie van Liefde, in haar eentje te midden van het universele gemurmureer, probeerde de Schepper met zichzelf te beschermen.

“Rust even uit, Grote Schepper, en praat Je zoon verstand in. Jij bent in staat al Je prachtige scheppingen bij te stellen en te corrigeren.”

“Mijn zoon is geschapen naar Mijn beeld en in Mijn gelijkenis. Hij verenigt deeltjes van alle energieën van het Universum in zich. Hij is de alfa en de omega. Hij is de schepping! Hij is de verwerkelijking van de toekomst! Van nu af aan tot in alle eeuwigheid, is het Mij noch iemand anders toegestaan om buiten zijn wil om aan zijn lot te tornen. Alles wat hij zelf wenst, zal hem gegeven worden. Mits niet in ijdelheid bedacht, zal de gedachte verwerkelijkt worden. Bij het zien van het volmaakte lichaam van de maagd was mijn zoon niet vol bewondering. Tot verwondering van het Universum verbaasde hij zich niet over haar. Hoewel hij het nog niet beseftte, ervoer Mijn zoon het al wel met zijn gevoelens. Voor het eerst voelde hij: hij miste iets. En de nieuwe creatie – de maagd – bezat niet datgene waar het hem aan ontbrak. Mijn zoon! Mijn zoon ervaart met zijn gevoelens het hele Universum, hij weet alles over wat er in het Universum aanwezig is.”

Eén vraag vulde het hele Universum:

“Waarom kan het iemand ontbreken die al onze energieën tot zijn beschikking heeft en ook al de Jouwe?”

En God antwoordde allen:

“De energie van Liefde.”

En de energie van Liefde vlamde op:

“Maar ik ben alleen, en ik ben de Jouwe. Aan Jou alleen ontleen ik mijn gloed.”

“Ja! Jij bent alleen, Mijn Liefde,” klonken de Goddelijke woorden ten antwoord. “Jouw stralende licht verlicht en liefkoost, Mijn Liefde. Jij bent de inspiratie. Alles kun je in versnelling brengen, je verhoogt de gevoelens en in jou rust de verzoening, Mijn Liefde. Ik verzoek je, daal neer op de Aarde,

zonder iets terug te houden. Omhul hen, Mijn kinderen, met jezelf, met je grote weldadige energie.”

De afscheidsdialoog tussen Liefde en God luidde het begin in van alle Aardse liefde.

“Mijn God,” deed de Liefde een beroep op de Schepper, “wanneer ik vertrek, dan blijf Jij alleen, ben Jij onzichtbaar, zul Je voorgoed, in alle lagen van het leven onzichtbaar zijn.”

“Laat vanaf heden Mijn zoon en dochter stralen in het onzichtbare, het zichtbare, het ware.”

“Mijn God, Je zult omringd zijn door leegte. En nooit meer zal de verkwikkende warmte Jouw Ziel kunnen bereiken. Zonder deze warmte verkilt de Ziel.”

“Laat die warmte van de Aarde uitgaan, voor al wat leeft en niet alleen voor Mij. Mijn zonen en dochters zullen de warmte vermenigvuldigen. En heel de Aarde zal de lichtende liefdeswarmte door de ruimte stralen. Allen zullen het weldadige licht van de Aarde voelen, en daarmee kunnen al mijn energieën warmte ontvangen.”

“Mijn God, voor Jouw zoon en Jouw dochter liggen vele wegen open. In hen zijn de energieën uit alle lagen van het zijn aanwezig. En als één daarvan de overhand krijgt en hen de verkeerde kant op stuurt, wat kun Jij dan doen wanneer Jij, Die alles hebt gegeven, ziet hoe de energie die uitgaat van de Aarde, begint te verzwakken en dreigt te verdwijnen? Wanneer Jij Die alles hebt gegeven, ziet hoe op Aarde de energieën van verwoesting de overhand hebben. Hoe Jouw werken bedekt worden onder een levenloze korst, hoe Jouw gras bedolven raakt onder steen. Wat kun Jij dan doen, nu Jij Je zoon volledige vrijheid hebt gegeven?”

“Tussen stenen door zal Ik als een groen grassprietje opnieuw een weg weten te vinden, op een klein ongeschonden grasveldje open Ik de bloemblaadjes van een bloem. Mijn aardse dochters en zonen zullen in staat zijn hun bestemming te realiseren.”

“Mijn God, wanneer ik wegga, zul Jij voor allen onzichtbaar worden. De mogelijkheid bestaat dat via de mens andere energie-entiteiten opeens in

Jouw naam gaan spreken. Sommigen zullen proberen anderen aan zich te onderwerpen. Jouw essentie ten eigen voordele misbruikend, zullen ze zeggen: 'Ik spreek in de naam van God. Alleen ik ben door Hem uitverkoren. Laat iedereen naar mij luisteren.' Wat kun Jij dan nog doen?"

"Bij het aanbreken van de dag zal Ik als de dageraad verschijnen. De zonnestralen zullen, door zonder uitzondering alles op Aarde te strelen, Mijn dochters en zonen helpen inzien dat eenieder met zijn ziel kan spreken tot Mijn Ziel."

"Mijn God, zij zullen met velen zijn, Jij bent alleen. Alle universele entiteiten zullen eropuit zijn de macht over de menselijke ziel te grijpen. Om via de mensen de overmacht van hun energie te vestigen. En Jouw verloren zoon zal zijn gebed plotseling tot hen richten."

"Voor elke poging om de mens, om wat voor reden dan ook, naar een dood punt, naar het niets, te leiden, zal er altijd één groot obstakel zijn, en dit zal alles wat op een leugen gebaseerd is tegenhouden. Van nature is in Mijn zonen en dochters een streven naar bewustwording van de waarheid aanwezig. De leugen is altijd begrensd, maar de waarheid is onbegrensd en zal altijd aanwezig zijn in de zielsbewustheid van Mijn dochters en zonen!"

"O, mijn God! Niets en niemand is in staat de vlucht van Jouw gedachten en dromen te weerstreven. Wat zijn ze schitterend! Ik zal bereidwillig hun spoor volgen. Ik zal Jouw kinderen met mijn gloed verwarmen en hen eeuwig dienen. De inspiratie die Jij hen gaf, zal hen helpen hun eigen werken te scheppen. Ik heb slechts één verzoek aan Jou, mijn God. Sta mij toe één kleine vonk van liefde bij Je achter te laten.

Wanneer Jij in duisternis moet vertoeven, wanneer Jij omringd wordt door alleen maar leegte, wanneer door de vergetelheid ook het licht van de Aarde verzwakt, laat dan één vonk van mijn liefde, ook al is het er maar één, Jou met zijn schijnsel verlichten."

Het licht van het Universum, de energie van Liefde, samengebald tot een komeet, snelde naar de Aarde, en verlichtte op haar weg de nog levenloze planeten en ontstak de sterren boven de Aarde. Naar de Aarde! Dichter en dichterbij. En daar was ze. En toen, opeens, hield de Liefde stil net boven de

Aarde en het schijnsel van Liefde begon te beven. In de verte, te midden van de flonkerende sterren, leek er één, de allerkleinste, te bewegen. Die haastte zich het spoor te volgen van de gloed van Liefde op weg naar de Aarde. En Liefde besepte, dat dit het laatste vonkje was dat zij bij God had achtergelaten, en dat dit vonkje nu achter haar aan naar de Aarde kwam.

"Mijn God," fluisterde de Liefdesgloed, "waarom toch? Ik kan het niet begrijpen. Waarom? Je hebt zelfs niet één klein vonkje van mij in Je nabijheid gehouden?"

Vanuit de duisternis van het Universum, voor niemand meer zichtbaar, en nog door niemand begrepen, gaf God antwoord op de woorden van Liefde. Zijn Goddelijke woorden luidden: [en ik, VM, was verbijsterd over deze woorden:]

"Als Ik iets achterhoud voor Mijzelf, dan doe ik hen tekort – Mijn dochters en Mijn zonen."

"Mijn God!..."

"Ach, Liefde, hoe prachtig ben je, zelfs in één klein vonkje."

"Mijn God!..."

"Haast je, Mijn Liefde, haast je zonder voorbehoud. Haast je op weg met je laatste vonk en verwarm al Mijn toekomstige zonen en dochters."

De universele energie van Liefde omarmde de mensen van Aarde. Ze gaf zich helemaal, tot het laatste vonkje aan toe. Alles werd door haar omhuld. In het onmetelijke Universum werd de mens, gelijktijdig levend in alle lagen van het zijn, de sterkste van alle entiteiten. [overgenomen uit: Deel 4, Schepping].

Ik zal niet verder navertellen wat er in dit boek staat. Ik vertel alleen maar wat er gebeurd is en waarom ik me in dit alles ben gaan verdiepen.

Een kluisenaar in de taiga spreekt een aantal woorden uit, ik onthoud ze en schrijf ze vervolgens op. En dan begint het uit te komen, alles wat ze zegt. De boeken zijn geschreven, maar het begon ermee dat zij zei: jij schrijft het boek en een heleboel mensen zullen het lezen. Ze zei – ze ver-

borg niets, ze deed het niet voorkomen alsof ze een of andere tovenaars was –, ze liet zien hoe je invloed kunt uitoefenen op de relatie man-vrouw / vrouw-man, en hoe wij – en dat is al helemaal verbazend – invloed kunnen uitoefenen op de samenleving om de wereld te veranderen. Ik zal nu je geheugen oprispen hoe dit kan worden gedaan. Waarschijnlijk kan onder bepaalde omstandigheden iedereen dit doen.

Eerst schreef ze het Russische alfabet met een stokje in het zand. Dat deed ze nadat ik haar gezegd had dat ik geen schrijver ben, dat ik geen boeken kan schrijven die mensen willen lezen. Toen tekende ze het alfabet voor me uit en zei: 'Zie je Vladimir, dit is ons alfabet, het heeft 33 letters, en alle boeken bestaan uit deze letters.' Ik antwoordde dat boeken natuurlijk uit deze letters bestaan, maar dat je die letters wel eerst in een bepaalde volgorde moet zetten om een boek te krijgen. Waarop zij zei dat ik eerlijk moest schrijven. 'Wanneer je schrijft verberg dan niets van wat er hier met je gebeurd is, noch het goede, noch het slechte. Maak je niet druk. Wees niet bang om belachelijk gevonden te worden of dat men je niet begrijpt.'

Wat gebeurde er met mij daar? Wetenschappers zeggen daarover: 'ze hield de man op de toppen van zijn gevoelens' – het toppunt van verbazing, het toppunt soms van angst, het toppunt van zich aangetrokken voelen tot deze vrouw terwijl het onmogelijk was haar aan te raken – de gevoelens waren aldoor op hun hevigst. Als je in zo'n staat bent, is het gemakkelijk om je alles te herinneren.

Over al die dingen heb ik geschreven, en wat is het effect daarvan op de samenleving? Hoe kan het dat honderdduizenden mensen bezig zijn hun familiedomeinen in te richten, en dat analisten nu beginnen te beseffen dat Anastasia een machtig wapen kan vertegenwoordigen voor de wereld: zij kan teweegbrengen dat er een gemeenschap van mensen ontstaat die

in staat is de planeet te ontwapenen. Zoals ze me vertelde over het meisje dat in staat was op afstand wapentuig onschadelijk te maken. Veel wetenschappelijke instituten overal ter wereld hebben interesse in al deze uitspraken. In 'De Almanak' staat het verhaal van een man die zijn visie over de uitspraken van Anastasia opstuurde naar de vier beste Amerikaanse universiteiten. En wat gebeurt er? Hij krijgt een uitnodiging van alle vier universiteiten om naar Amerika te komen en dit verder te onderzoeken. Ze betaalden de overtocht en onderdak voor hem en zijn gezin. Hij is daar nu.

Hoe moet je in hemelsnaam de vraag beantwoorden hoe zij zo'n enorme impact op de samenleving heeft? Ze verbergt niets, ik heb opgeschreven wat ze zegt. 'Ik heb de beste klanken uit het hele universum bijeengebracht. Jij gaat schrijven en ik herschik jouw woorden enigszins, en deze klanken doen hun intrede in de lettercombinaties.' We weten dat we, bij iedere letter die we uitspreken, een klank produceren. Het komt er dus op neer dat zij in het boek een combinatie maakte van een aantal klanken uit het universum. Ze zegt dat deze werkzaam zullen zijn en ze zijn echt heel krachtig geworden.

Dit vermogen om invloed uit te oefenen op de samenleving is het krachtigste vermogen ter wereld. Anastasia weet alles wat er ooit geweest is, vanaf het begin van de schepping. Ik zal jullie een bewijs daarvan laten zien, één hoofdpunt, dat van toepassing is op waar wij nu wonen, en wat zij weet.

Ik heb lang niet met Anastasia gesproken en zij heeft uitgelegd waarom. Je weet vast nog wel dat ze in het boek zegt 'ik weet hoe de duistere krachten zich massaal op mij zullen storten, maar ik ben ze te slim afgevoest. Ik ga jou niet helpen met behulp van mijn straal en ik verdwijn

voor een tijdje naar de achtergrond.’ Eerder had ze gezegd: ‘de duistere krachten zullen zich massaal op mij storten, en op jou Vladimir, maar ik ben ze te slim afgeweest, en een tijdlang ga ik je niet helpen. Zij, de duistere krachten, waren hier enkele momenten door in verwarring, ze begrepen de logica van mijn gedrag, van mijn beslissing niet, en intussen scheen ik snel met mijn straal op mensen. Zij zullen met jou communiceren en zij zullen jou benaderen. Ik houd jouw lezers in mijn licht. En ze begrepen niet waarom ik jou niet help. Maar de lezers, die een kleine straal voelden, worden de stralen die gaan schijnen in de ruimte. Zij zijn degenen die jou en onze tijd behulpzaam zullen zijn.’

#### **‘De lezers gaan jou helpen ‘**

Dus kan ik al een tijdlang niet met Anastasia communiceren, maar de hoogste moefiti van Rusland spreekt zich uit en zegt: ‘Dit is de weg terug naar huis. Anastasia.’ En een Russische monnik koopt de boeken over Anastasia en gaat langs allerlei gevangenen in Siberië om de boeken aan de gevangenen te geven. En hier in Tsjechië is een zakenman, een hoteleigenaar, die de boeken inkoopt en ze in de hotelkamers neerlegt, in elke hotelkamer, in de hoop dat mensen de boeken gaan lezen. Allerlei ondernemers komen naar me toe. Bijvoorbeeld in oktober. Ik voelde me beroerd en kon amper staan of lopen. Er kwam een groep mensen langs uit Amerika, en een ondernemer kwam naar me toe en zei: ‘Vladimir, je ziet er niet goed uit’. Ik ging met hen mee naar het *Hippocrates Institute* in Florida. Daar ontmoette ik een Amerikaanse vrouw, ze praatte niet graag over zichzelf, ik weet niet meer hoe ze heet. Het was een rijke vrouw, een heel mooie vrouw en ze had een fantastisch gezin. ‘s Ochtends gingen we wandelen, zij op blote voeten, ik kon niet op blote voeten lopen, we gingen wandelen in Miami. Zij loopt op blote voeten, ook op straat, en ze eet alleen maar rauw voedsel. Ze leerde het haar gezin.

En gedurende de tijd dat we daar waren, aten we alleen maar dit heerlijk klaargemaakte rawfood. Dat heb je in Rusland niet en ook niet in Tsjechië. Beter gezegd, het voedsel is er wel, maar het ontbreekt aan de handen om het zo te bereiden. Echt waar, iedere vrouw zou de kennis en vaardigheid moeten hebben om op deze wijze voedsel te bereiden. Ik knapte echt op van dat voedsel.

#### **Intelligente, werkzame flashdrive**

Ik sprak met Anastasia’s grootvader. Hij heeft veel gevoel voor humor. Het was het moment dat ik me verdiepte in allerlei beroemde zakenlieden. De man van Microsoft, Bill Gates, en Steve Jobs. Steve Jobs zei tijdens een interview, toen hem gevraagd werd of hij in God geloofde: ‘ik heb nooit bewijzen gezien van het bestaan van God. Dus hoe zou ik daarin kunnen geloven?’ Maar grootvader is een man die vol humor over de briljantste filosofieën kan praten, en hij zei tegen mij: ‘Wel, wel, dit zijn de ondernemers, zoals jij zegt, die zich met programmeren bezighouden en zij zijn niet in staat het bewijs te zien dat God bestaat.’ Hij zei enkele niet zo vleiende dingen over deze mannen.

Ik liet hem een flashdrive zien. Hij zei: ‘Inderdaad, er is nog een heleboel dat zij zullen moeten uitvinden, om te ontdekken wat God is.’ Ik vroeg hem waarom en vertelde hem [houdt USB-stick in de lucht] dat er informatie, een heleboel informatie op deze stick verborgen is, weliswaar niet alle informatie over de wereld, maar dat als je deze stick in de computer steekt en de computer aanzet, je deze informatie kunt zien en lezen. Ik kan bijvoorbeeld zien hoe ik een plant moet zaaien, hoe ik de plant moet verzorgen. Hij antwoordde: ‘je hebt elektriciteit nodig om dat ding aan te zetten, en waar haal je zo’n ding vandaan? Je moet het kopen in de winkel. En naarmate het meer geheugen heeft moet je er meer voor betalen.’ Hij zei: ‘Ik zal je een andere flashdrive laten zien, eentje die gratis ver-

krijgbaar is en er zit 10.000 keer zoveel informatie in als op jouw stick.' Hij haalde een pijnboomzaad uit zijn zak. 'Deze steek je niet in de computer maar in de grond. Maar als je dat doet, dan begint de opgeslagen informatie werkzaam te worden en begint het zaad te ontkiemen. Als deze kiem de sterren en de planeten ziet, begint er een interactie. Want ook dat soort informatie draagt het zaad in zich. Die informatie zorgt er ook voor dat deze boom uitgroeit tot een hoogte van zo'n 40m, omdat hij vocht en water tot wel 10m vanonder de grond naar boven kan trekken tot in de allerhoogste takken. Hoe denk je dat het water omhoog wordt gepompt? Vervolgens brengt deze boom pijnboomzaden en -pitten voort, en voorziet mensen van pijnboompittenmelk, -olie en hars. Één zo'n boom kan mensen volledig van voedsel en energie voorzien, en dat gedurende 500 jaar. En als hij vermoeid raakt, laat hij zijn zaden op de grond vallen, wat jij flashdrives noemt, waaruit kinderen van deze Siberische den opgroeien en werkzaam worden.

Ik ben van plan om drie van zulke flashdrives [houdt pijnboomzaden in de lucht] in een doosje naar de programmeurs in Silicon Valley te sturen. Ik zal het de Anastasia-stichting vragen, drie zaden in een doosje voor iedere programmeur. Laten ze daar maar eens over nadenken. Hoe het komt dat er zoveel informatie te vinden is in één zo'n klein, gratis zaadje. Jullie [de aanwezigen] kunnen allemaal zo'n zaadje, zo'n pijnboompit meenemen – het was de eerste oogst dit jaar, dus we hebben er nog niet zo veel bij ons en dan blijft er voor Slowakije ook nog wat over.

Als ik op al mijn favoriete passages inga, dan hebben we niet genoeg tijd, dan loopt het programma in de war. Alles is heel strak georganiseerd. Jullie hebben hele goede organisatoren. Ik wil graag Valentina en haar echtgenoot aan jullie voorstellen, en hun prachtige dochter Irina. [Applaus.] Zij hebben met de Anastasiastichting deze bijeenkomst voorbereid

en op mijn verzoek de vragen ingediend die voor jullie het belangrijkste zijn. Ik hoop dat jullie het niet erg vinden dat ik ze probeer te bundelen tot één vraag.

### **Opsomming van vragen van de aanwezigen**

*Ik ben geïnteresseerd in alles wat van belang is met betrekking tot Anastasia. Kan de transitie naar het familiedomein het best geleidelijk aan of in één keer? Waarbij in ieder geval een lid van het gezin een baan in de stad houdt? Hoeveel kinderen worden er geboren op een familiedomein? Is het wel eens gebeurd dat lezers, na het lezen van de boeken, de ervaringen nastreven waar Anastasia het over heeft, en kinderen krijgen en dat de man dan vertrekt en de vrouw met drie of vier kinderen achterlaat? Is er misschien iets dat u in de boeken niet hebt aangestipt? Wat is het verschil tussen een buurtschap van familiedomeinen, een ecodorp, een plattelandsgemeenschap en bestaande dorpen? Voor mij is deze vraag over de liefde van groot belang: de liefde in de familiedomeinen, met name in Tsjechië waar het aantal echtscheidingen hoog is. Seks op tv, internet, in boeken en tijdschriften zijn een belangrijk bestanddeel van het leven. Jonge mensen die liefde moeten ontberen. Zelfs veel lezers van de boeken die nog geen 30 zijn en toch geen partner kunnen vinden. Wat gebeurt er als een persoon in een gezin de boeken de moeite waard vindt en de anderen niet? Zeggen dat een familiedomein alles zal oplossen helpt niet echt, want ook mensen in familiedomeinen gaan scheiden.*

### **Liefde en echtscheidingen**

Op lezersbijeenkomsten wordt deze vraag over liefde vaak gesteld. Waarom al deze echtscheidingen er zijn? Dat is niet alleen in Tsjechië het geval. Ik wist nooit wat ik op deze vraag moest zeggen. Er zijn in Rusland al ruim 400 buurtschappen. [Kaart van Rusland met speldenknopjes van de buurt-



schappen] Het zijn niet alleen familiedomeinen, het zijn buurtschappen die bestaan uit familiedomeinen. Er valt veel uit te leren, en inderdaad, er doen zich ook echtscheidingen voor, al is dat uiterst zelden.

Wat ik wil zeggen over liefde is het volgende. In het boek *Liefdesriten* wordt een minstens 5000 jaar oude rite beschreven. Deze rite is geen onderdeel van een religie of welke geloofsrichting dan ook. In deze rite worden de man en de vrouw op de proef gesteld, hoe serieus hun gevoelens voor elkaar zijn, en in hoeverre ze in staat zullen zijn om samen te leven. Ik zal jullie deze rite in herinnering brengen, en dan heb je het antwoord op je vraag.

### **Hoe komt tegenwoordig een huwelijk vaak tot stand**

Wat gebeurt tegenwoordig als een man een vrouw elkaar ontmoeten? Ze komen elkaar ergens tegen. Waar precies? Misschien op het werk, misschien in de disco. Maar hoe kijkt de man naar de vrouw? Wat ziet hij? Wat stelt hij zich voor? Als de relatie wat serieuzer is, vraagt hij haar misschien ten huwelijk. Maar waarvoor? Vaak hebben ze immers al geslachtsverkeer voor het huwelijk, dus waarom zou je dan nog gaan trouwen? Om samen kinderen te krijgen, wordt vaak gezegd. Maar wat wil je met die kinderen? Hoe ga je ermee om, hoe voed je ze op? Wie voedt ze op? Het is een absurde situatie. Het komt voor dat een man vrouw tegenkomt die aan zijn definitie van sexy voldoet: wow wat een geil wijf. Dat komt vaak voor en wordt vaak verward met liefde. Het komt erop neer dat hij haar graag mag, en hij denkt dat het liefde is. Hij heeft een relatie met haar, een jaar, twee jaar, en dan komt hij een vrouw tegen die nog sexier is. Hij scheidt van de eerste vrouw en trouwt met de tweede. Na enige tijd ziet hij iemand die nog weer sexier is, of niet zo sexy maar jonger, of interessanter. En zo gaat het door, tot in oneindigheid. Daarom heb je al die echtscheidingen: het toekomstige leven wordt niet gemodel-

leerd. Noch de man, noch de vrouw is bezig met het in gedachten vormgeven – het modelleren – van hun toekomstige leven. Vraag maar eens aan een pasgetrouwd stel hoe ze hun leven voor zich zien. Na enig nadenken krijg je vaak als antwoord: we gaan geld verdienen om een appartement te kopen, of misschien kopen onze ouders dat. Maar een appartement is geen leven. Deze situatie heeft een impact op het huwelijk zelf, ik bedoel op de huwelijksceremonie. Hoe gaat een modern huwelijk in zijn werk? Hij en zij gaan naar de burgerlijke stand, zetten hun handtekening op een stukje papier, twee getuigen ondertekenen eveneens en dan zijn ze getrouwd. Ze stappen in de auto en in Rusland gaan ze dan bijvoorbeeld naar de Eeuwige Vlam of naar andere historische plekken. Vervolgens gaan ze naar een café of restaurant waar hun een feestmaal wacht, waar ze cadeaus in ontvangst nemen, wat hebbedingetjes, huishoudelijke spulletjes, en dan gaan ze naar huis. Dat vinden we allemaal heel gewoon en we denken dat het zo hoort. Maar het is volstrekte waanzin! Het is compleet absurd, als je het vergelijkt met de rite van Anastasia:

### **De rite volgens Anastasia**

De jongelui hebben elkaar ergens ontmoet. Ze waren zoals altijd naar de rand van het dorp gegaan, waar ze gedanst hebben, gezongen, reidansen gedaan en daar zijn ze elkaar tegengekomen en verliefd op elkaar geworden. Ze dachten daarbij aan liefde. En dan maakt het niet uit wie als eerste van de twee de woorden uitspreekt: 'Met jou, mijn geliefde, zou ik voor eeuwig een ruimte van Liefde kunnen scheppen.' Waarop de ander met dezelfde woorden zou kunnen antwoorden. En wat deden ze daarna? Ze gingen buiten het dorp op zoek naar een plek waar ze hun eigen ruimte van liefde zouden creëren. Het ontwerpen van die toekomstige ruimte kon maanden en zelfs jaren in beslag nemen. Waarbij ze soms weer naar huis gingen, soms weer naar hun plek, waar ze een hutje bouwden en er

ook vaak bleef slapen, echter zonder intiem verkeer. Denk nu niet dat iemand hen dat had verboden, dat was niet het geval: ze stonden voor hun grootste uitdaging en de gedachte aan geslachtsverkeer kwam gewoon niet in hen op.

Wat was dan die grootste uitdaging? De schepping van een ruimte van liefde. Ze moesten de plek ontwerpen: hun huis, de tuin, de overige aanplant. Zodanig ontwerpen dat als de wind door de bomen waaide, je niet alleen geritsel van de bladeren hoorde, maar muziek. Wie nam hen het examen af? De ouders van de bruid en bruidegom, hun vrienden en vriendinnen en de overige bewoners van de buurtschap. Voor dit voltallige comité moesten ze examen doen. Stel je voor! Niet voor een leraar van een of ander instituut. Als ze iets verkeerd deden was dat een levenslange blamage. Dat was de uitdaging en het examen.

Als ze klaar zijn met het ontwerp, nodigen ze hun ouders, hun vrienden en kennissen uit voor de huwelijksvoltrekking. Die uitnodiging deden ze persoonlijk, door een voor een de domeinen van alle genodigden te bezoeken – waar ze werden rondgeleid. Als ze daar een opmerking maakten over bijvoorbeeld de prachtige appelboom, dan wist dit gezin dat ze graag een zaailing van die appelboom als huwelijgscadeau zouden krijgen. Ergens anders complimenteerden ze de bewoners met hun prachtige jonge katjes, wat betekende dat ze van dit gezin graag een jong katje zouden krijgen. Als ze bij het derde gezin een opmerking maakten over het paard, dan wist men wat de bestemming van het eerstkomende veulen was. In veel sprookjes is sprake van een toverstaf, waarmee je je wensen in vervulling kunt laten gaan. Het was geen toverstaf, maar kijk eens hoe gemakkelijk het is, allemaal dankzij slechts één rite.

Op de bewuste dag kwamen alle mensen bijeen, de ouders, de vrienden, de overige dorpsbewoners, op deze plek waar zij hun plan voor hun toekomstige domein hebben ontworpen. Hun ruimte van liefde. De bruide-

gom staat op een heuveltje en maakt bekend welk gewas op welke plek moet groeien. Als hij de plek aanwijst waar de appelboom moet komen te staan, komt degene met de appelzaailing naar die plek toe, waar hij de boom op het afgesproken tijdstip zal planten. Dat gaat zo verder met de kersenboom enzovoort.

Wanneer de ouders vragen wie de kroon zal vormen op alles in deze verrukkelijke ruimte, pakt het meisje de krans die ze heeft gemaakt en loopt het heuveltje op. Ze kroont haar geliefde met deze krans. Daar komt de uitspraak ‘het bekroonde huwelijk’ vandaan. Zij zet de kroon op zijn hoofd.

En wat gebeurt er vervolgens, als alle gewassen geplant zijn? De jongen en het meisje worden weggebracht, de jongen door zijn ouders, het meisje door haar ouders. Ze hebben een gigantisch examen doorstaan, dat heeft een heleboel energie gevegd. De jongeman krijgt thuis een kruidendrank te drinken en slaapt twee dagen en nachten, wordt wakker, eet en drinkt wat en valt weer in slaap. Hetzelfde gebeurt met de bruid. In de tussentijd wordt op de door het bruidspaar aangewezen plek het huis gebouwd waarvan alle onderdelen van tevoren al op maat zijn gemaakt. Een blokhut. Er wordt een tafel in gezet, een bed.

Nu hij zo lang geslapen heeft, wordt de jonge man vol energie wakker, hij rent naar de gezamenlijke ruimte waar hij wacht op het meisje dat nu zijn vrouw is. Bij de dageraad rent hij haar tegemoet. Wat er daarna gebeurt is een liefdestaferaal dat niemand ooit gezien heeft, waarvan niemand ooit zal weten hoe het was: het lijkt in ieder geval niet op de intieme taferelen die wij tegenwoordig kennen.

### **Anastasia's huwelijksrite in de huidige tijd**

Ik vertel jullie dit omdat ik deze ceremonie graag weer tot leven zou willen wekken in onze huidige tijd. Ik raad partners aan om tegenover elkaar

te gaan zitten met het voornemen om hun toekomstige leven samen te plannen. De vrouw zegt misschien: we hebben kinderen en binnenkort misschien ook kleinkinderen. Waarop de man zegt: ik heb mijn leven lang hard gewerkt, dit appartement bij elkaar verdiend, een appartement voor onze kinderen gekocht. De vrouw zegt: laten we ons leven plannen. De man zegt: hoezo? Zij antwoordt: hoe lang denk je dat we nog hebben? We zijn nu in de 60 en ik wil voor eeuwig met jou samenleven. Hij zegt: er is iets met je aan de hand, er mankeert je iets. Zij: laten we het tenminste proberen. Hij: we kunnen het proberen, misschien moeten we nog een appartement laten bouwen, we krijgen immers nog een kleinkind, en misschien moeten we dit appartement verkopen, een kleiner appartement nemen, onze kinderen financieel ondersteunen.

Wat ze ook bedenken, uiteindelijk, om hun doelen te bereiken, kunnen ze maar op één ding uitkomen: ze moeten een begin maken met de schepping van een ruimte van liefde. Een ruimte die er nu nog niet is. Ze moeten nu beginnen die te creëren. Ook al zijn ze inmiddels al 60. Ze moeten er een tijdje gaan wonen en de ruimte vervolgens doorgeven aan hun kinderen en kleinkinderen. Dan zullen onder de Siberische den die zij planten hun kleinkinderen zitten en aan hen denken en een van deze kinderen schenkt het leven aan een achterachterachterkleinkind dat een kopie is van de vrouw die oorspronkelijk het plan voor deze ruimte heeft opgevat. Nu ze opnieuw verschenen is zal ze dezelfde gewoontes hebben. Dat is hoe het werkt, het is nu eenmaal metafysica. Want het gaat om liefde, de grote energie. En overeenkomstig de natuurwetten kan energie niet zomaar verdwijnen.

Ik ben een beetje afgedwaald. Maar je weet dat deze jonge mensen van deze huwelijksrite van elkaar bleven houden, ze konden er niet mee stoppen en weet je waarom dat zo is? Omdat deze rite nauw samenhangt met

een nieuwe visie op de liefde tussen man en vrouw. Ja, natuurlijk, de man keek naar de vrouw als naar een vrouw, maar na het examen van het scheppen van een ruimte van liefde, kijkt hij naar haar als een onderdeel van deze thuisgrond. Hij vereenzelvigd haar met deze ruimte. Deze ruimte die hij weerspiegeld ziet in de ogen van deze vrouw, zijn geliefde. En wanneer hun kind in deze ruimte geboren wordt, helpt hij haar bij de geboorte en begraaft hij de placenta in de grond. Dit is de plek waar hij voor het eerst zijn kind ziet. En hij vereenzelvigd zijn geliefde met zijn kind. Wanneer hij naar zijn geliefde kijkt, heeft hij drie gevoelens: hij voelt de liefde voor een vrouw, hij voelt de liefde voor zijn thuisgrond, voor de ruimte, en hij voelt de liefde voor zijn kind. Zeg mij eens, welk kind is het prachtigste, beste, meest geliefde kind ter wereld? Natuurlijk, jouw kind. Dat zal nooit anders zijn, zelfs als het twee of drie jaar is of nog veel ouder. Dat is ook waarom hij zijn vrouw, die nu 90 is, nog altijd niet als een oude vrouw ziet, hij houdt van ieder nieuw rimpeltje dat op het gelaat van zijn geliefde verschijnt. [Als hij ziet dat het niet klopt, rent hij snel weg van de toegangspoort – he quickly runs away from the porch, he likes new walk from his beloved ??? \*) Dat is dankzij de ruimte van liefde.

Ik ben een beetje afgedwaald. Ik heb dit jullie nu verteld, en ik weet zeker dat sommigen denken dat dit te fabelachtig is, te mooi om waar te zijn. Wat Anastasia doet, doet ze met volle overtuiging. Ze doet het in het rotsvaste vertrouwen dat het zo gaat gebeuren, en dus gebeurt het zo.

### **Het waargebeurde verhaal van een liefde**

Misschien heb je dit al eerder gehoord, ik heb er ook op andere lezersconferenties over gesproken. Een oudere man vraagt een stuk grond aan voor een familiedomein. Hij is een jaar of zeventig of nog ouder. Hij zet er een tent neer en gaat er wonen. Twee jaar lang, zelfs in de winter, zit hij daar en maakt aantekeningen in zijn notitieboek. Hij steekt de houtkachel aan,

maakt een begin met de aanplant van de tuin. Iemand vertelde me over deze man en ik heb hem opgezocht. Ik vroeg hem: 'waarom doe je dit, wat wil je?' En hij las me een gedicht voor, over de toekomst van Rusland, over mij, over Anastasia, over zijn leven. En toen ik wegging zei hij: 'Vladimir, jij denkt dat ik niet goed bij mijn hoofd ben, maar ik ben mijn ruimte van liefde aan het plannen. En mijn Anastasia zal naar mij toekomen zoals jou Anastasia naar jou toe kwam.' Het allerbelangrijkste: ze kwam echt naar hem toe, een vrouw, 20 jaar jonger dan hij en ze zijn getrouwd. Zij had meer geld dan hij, ze bouwden een huis, de burens hielpen mee, ze plantten de tuin aan, ze bezochten lezersbijeenkomsten en festivals, het was duidelijk dat ze van elkaar hielden. Ze hielp hem in zijn stoel, zorgde voor hem en hij voor haar en iedereen was blij dat het zo gelopen was. Bij het inwijdingsfeest van hun huis kwam zij naar me toe en vroeg of ik wist wie haar man was. Ik zei dat ik wel iets wist, en ze liet me een militair uniformjasje zien. Hij was een oorlogsheld in de Grote Vaderlandse Oorlog, het hele jasje zat vol met medailles en eretekens. Hij was een gepensioneerd kolonel van de krijgsmacht. Hij is inmiddels overleden. Ze heeft hem niet naar een kerkhof gebracht, maar hem begraven op hun familiedomein.

Hiermee beseft ik de ongelooflijke kracht van Anastasia, want in feite heeft ze het leven van deze man verlengd. Dankzij haar vond hij de liefde, kwam zijn geliefde naar hem toe. En dat is niet het enige verhaal, er zijn er veel meer.

En het hangt allemaal af van de vrouwen. Als ik nu naar een vrouw kijk – ik zal niet wijzen – dan zie ik één levensplan. En kijk ik naar een andere vrouw, dan zie ik een ander levensplan. Kijk ik naar de derde, dan zie ik nog een iets ander levensplan, omdat zij heel goed gitaar speelt.

### **(Hernieuwde) huwelijksrite voor bestaande echtparen**

Ik denk dat we een plan nodig hebben om deze aloude rite geschikt te maken voor onze huidige tijd, zodat de huidige generatie jongeren er gebruik van kan gaan maken. In Rusland probeert men deze ritens alweer in te voeren, maar er zijn geen ouders aan wie je kunt vragen hoe het ook alweer precies moest. Het beste wat je kunt doen is ernaar streven. En dat kan ook in Praag. Ik krijg een fantastisch idee. Deze rite is niet alleen van belang voor nieuwe bruidsparen, ieder echtpaar zou het moeten doen. Met een kleine verandering: in de oorspronkelijke rite worden de ouders en vrienden uitgenodigd. Maar in het geval van al getrouwde, oudere paren nodigen ze hun kinderen en kleinkinderen uit, en geven ze aan welk levend geschenk ze willen ontvangen, een hond, een kat, een boom. Dan komt er een gesprek op gang: 'die (groot)ouders van ons voeren iets in hun schild'. Maar deze gebeurtenis zal hen lang bijblijven, de beelden blijven lange tijd hangen, en uiteindelijk zullen zij naar deze plek toekomen, de kinderen en de kleinkinderen. Ze zullen aan het denken worden gezet.

Ik wilde jullie vertellen hoe je naar je voorouders terug kan keren, hoe je de hele familie bij elkaar kan houden, maar het is nu tijd om te stoppen.

Ik ben jullie allemaal heel dankbaar, ik word verwend vandaag, jullie zijn allemaal zo vriendelijk, met zoveel prachtige energie.

### *Einde deel 1*

\*) Niet exact duidelijk of dit is wat hier wordt bedoeld – zodra het antwoord uit Rusland komt wordt deze passage mogelijk aangepast.

Vertaling van ingesproken Engelse tekst Schildpad Boeken